

genlunde paa samme Standpunkt, ere Lovforslagene i Almindelighed udarbejdede saaledes, at det kun er enkelte, mindre væsentlige Ændringer, hvorom der bliver Tale; men naar Forholdet er som her, at man paa Forhånd kan være overbevist om, at man ikke bliver enig med Regjeringen, saa er Arbejdet mange Gange væsentligere, fordi man helt maa omarbejde Forslagene, naar man overhovedet vil bringe Noget ud af dem. Derfor alt dette forekommer det mig, at det ærede Medlems Forslag er saa intetbetydende, at det forbauser mig, at han, der dog har Begreb om parlamentariske Forholdinger, i det Hele taget har stillet det. Jeg kan ikke tro Andet, end at det ærede Medlem har benyttet den Leilighed, som Forholdene her gav, til at bringe paa Dm-tale, hvad der er slet, og som han anser for et Feilgreb fra min Side. Desuden er det jo ogsaa klart, at hvis det kun er Sammentalbedelsen af Udvalg, man tilsigter, saa kan dette jo meget let ske inden 3 Dage; thi om ogsaa Thinget faar Ferie, kan man jo meget let gaa hened paa Slottet og skrive eller lade Bureauet skrive en Indkaldelse til et Udvalgsmøde — som man veed ikke kommer i Stand; det vil sige, det bliver en ren og tom Formalitet. Men hvis det er Meningen, at Konstitueringen skal foregaa inden 3 Dage, vil det i mange Tilfælde være rent umuligt at opfylde Bestemmelsen. Det var om disse to Forslag, at jeg fandt det rigtigst at udtale mig. — Med Hensyn til det følgende Forslag skal jeg ikke sige Meget. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at den ærede sidste Taler oplyste, at uagtet han har Bemyndigelse til at tage Forslaget tilbage, saa var det dog godt, at det var stillet, for at dette Forhold kunde komme til Forhandling. Der tror jeg da virkelig, at man har Hovedhensigten med, at dette Forslag er stillet. Det har staaet klart for Forslagsstilleren, at hvad han ventede at opnaa, var at komme til at udtale sin Mening, og derfor er det jo saa meget mærkeligere, at man ikke har tænkt sig om og husket paa, at, dersom dette Forslag var saa paatrængende, som man siger, at det er, saa er det høist mærkeligt, at man ikke, den Gang man selv havde Magten i dette Thing, har gennemført Reformen. Det nytter ikke Noget at sige, at Spørgsmaalet mange Gange har været bragt paa Bane; thi naar det har været bragt frem i de Løber, da den ærede Forslagsstiller og hans Venner vare i Mjertal, og Reformen da ikke er bleven gennemført, saa viser dette jo, at det ikke er saa let at faae den gennemført. Nu at forlange af Andre, at de skulle sætte det igjennem, er dog en temmelig paaafaldende Fremgangsmaade. Man skalde dog tro, at den Erfaring, som de Herrer selv have gjort, maatte sige dem, at det ikke er rigtigt at forlange af Andre, hvad de ikke selv have haft Magt til at føre igjennem. Med Hensyn til den ærede sidste Talers Uttringer om den Indflydelse,

Finantsministeren — det vil sige Regjeringen — burde have paa Folkethingets Udgifter, skal jeg kun sige, at det er mig en Glæde, at det er saa aabent fremsat, som det er; thi dette viser os, hvad det egentlig er, der tilsigtes, nemlig nu at betage Folkethingets Formand den Myndighed, som han i finantsiel Henseende hidtil har haft overfor Rigsdagens Anliggender, og ogsaa bringe disse Anliggender ind under Regjeringens Afgjørelse. Det er altsaa dette, man vil. Følgerne deraf i andre Retninger behøver jeg ikke at beskrive; men jeg vil blot nævne eet Exempel. Vi ere naturligvis Alle overordentlig inderlige Venner af Grundloven, men nu siger Grundlovens § 46: „Ethvert af Thingene kan til at undersøge almen-vigtige Gjenstande nedsætte Kommissioner af sine Medlemmer“, hvorved vi jo i det parlamentariske Sprog mene parlamentariske Kommissioner. Dersom nu den Reform, som tilsigtes ved det Forslag, som der her er Tale om, gik igjennem, saa vilde jo intet af Thingene kunne benytte denne Ret, naar Regjeringen var derimod; thi Regjeringen kunde da negte enhverformelig Udgift i Anledning af disse Kommissioner. Derved var det altsaa omtrent gjort umuligt, at denne Grundlovsparagraf kunde faae nogen Virkning, naar det ikke var Regjeringens Dulle, at en saadan Kommission skulde nedsættes og arbejde; men det er dog aabenbart Grundlovens Mening med denne Paragraph, at det skal være Thinget alene, paa hvilket det kommer an, om det vil benytte denne Ret eller ikke. Jeg vil ikke nævne andre af de Følger, som vilde flyde af dette Forslags Vedtagelse; men denne synes mig at være saa klar og uine-faldende, at det — for at jeg skal gjentage det — ikke kan Andet end glæde mig, at det er kommet saa aabent frem, hvad det er, som man tilsigter ved dette Forslag.

Winther: Jeg vil kun tilføie et Par Bemærkninger til, hvad jeg tidligere har sagt (Udbrydelse). Ja, det vil formodentlig være lidt længere, naar man forstyrrer mig. Jeg ønsker kun at fremsøre et Par Bemærkninger med Hensyn til, hvad der er fremkommet om, hvad jeg tidligere har fremsørt, samt med Hensyn til, hvad der i Dørigt er fremkommet andet Steds fra. Der var et Punkt, som jeg vilde have omtalt, men som det glædede mig at høre blive berørt af den ærede sidste Taler. Jeg skal ikke opholde mig længere derved men kun bemærke, at dersom man fik Forslaget under Nr. 9 sat igjennem, vilde Formanden virkelig blive en Slags Funktionær under Finantsministeren, thi hvorledes skalde denne kunne bære Ansvar for, hvad Formanden foretog sig, naar han ikke havde nogen Ret eller Myndighed over ham? I det Hele taget ser jeg i de Bestræbelser, som her ere komne til Orde, et Angreb paa den Myndighed, som Thinget har efter Grundloven, og det undrer mig, at